

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเอง กับการปรับตัวและสติปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเอง และที่ประเมินโดยผู้อื่นกับการปรับตัว และสติปัญญา
3. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองของนักเรียนที่มีการปรับตัวและสติปัญญาแตกต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองกับอัตมโนทัศน์ที่ประเมินโดยผู้อื่น ของนักเรียนที่มีการปรับตัวและสติปัญญาแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา แยกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร		อัตรานวัตกรรม						ความสอดคล้องของอัตรานวัตกรรม					
		ชาย		หญิง		รวม		ชาย		หญิง		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
การ ปรับตัว	ดี	140.20	16.12	133.43	15.42	135.64	16.13	17.31	12.96	18.39	11.20	17.83	12.11
	ไม่ดี	127.14	17.18	127.33	16.17	127	17.25	14.08	12.00	19.25	13.89	16.66	13.18
สติ ปัญญา	สูง	134.48	16.86	130.61	13.22	132.72	15.37	14.87	10.37	18.03	11.10	16.31	10.78
	ต่ำ	133.52	19.07	130.27	18.36	131.81	18.68	16.94	14.89	19.42	14.04	18.25	14.44

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอึดมโนทัศน์ การปรับตัว และสติปัญญา ของนักเรียนทั้งชายและหญิง

ตัวแปร	อึดมโนทัศน์	การปรับตัว	สติปัญญา
อึดมโนทัศน์	1.000	0.3189 **	0.0649
การปรับตัว		1.000	-0.00227
สติปัญญา			1.000

** P < .01

ผลจากตารางที่ 3 พบว่า อึดมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองมีความสัมพันธ์ในทางตรงกับการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างอึดมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองกับสติปัญญา และระหว่างการปรับตัวกับสติปัญญา

ตารางที่ 4 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอึดมโนทัศน์ การปรับตัว และสติปัญญาของนักเรียนชาย

ตัวแปร	อึดมโนทัศน์	การปรับตัว	สติปัญญา
อึดมโนทัศน์	1.000	0.426 **	0.108
การปรับตัว		1.000	-0.022
สติปัญญา			1.000

** P < .01

จากตารางที่ 4 อึดมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองของนักเรียนชายมีความสัมพันธ์ในทางตรงกับการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนชายที่มีอึดมโนทัศน์สูงมีแนวโน้มที่จะมีการปรับตัวดีกว่านักเรียนชายที่มีอึดมโนทัศน์ต่ำ

ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองกับสติปัญญา และ
ระหว่าง การปรับตัวกับสติปัญญา

ตารางที่ 5 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ การปรับตัว และสติปัญญาของ
นักเรียนหญิง

ตัวแปร	อัตมโนทัศน์	การปรับตัว	สติปัญญา
อัตมโนทัศน์	1.000	0.202	0.00148
การปรับตัว		1.000	-0.00077
สติปัญญา			1.000

จากตารางที่ 5 ผลปรากฏว่าในกลุ่มนักเรียนหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่าง
อัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองกับการปรับตัว ระหว่างอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองกับ
สติปัญญา และระหว่าง การปรับตัวกับสติปัญญา

ตารางที่ 6 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ ที่ประเมิน
ด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่น การปรับตัว และสติปัญญา
ของนักเรียนชาย-หญิง

ตัวแปร	ความสอดคล้อง ของอัตมโนทัศน์	การปรับตัว	สติปัญญา
ความสอดคล้องของ อัตมโนทัศน์	1.000	0.0161	-0.0597
การปรับตัว		1.000	-0.0022
สติปัญญา			1.000

จากตารางที่ 6 ผลปรากฏว่าในกลุ่มนักเรียนชายและหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับการปรับตัว ระหว่างความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับสติปัญญา และระหว่างการปรับตัวกับสติปัญญา

ตารางที่ 7 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่น การปรับตัว และสติปัญญาของนักเรียนชาย

ตัวแปร	ความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์	การปรับตัว	สติปัญญา
ความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์	1.000	0.140	-0.0512
การปรับตัว		1.000	-0.022
สติปัญญา			1.000

จากตารางที่ 7 ผลปรากฏว่าในกลุ่มนักเรียนชาย ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับการปรับตัว ระหว่างความสอดคล้องของอ้อมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับสติปัญญา และระหว่างการปรับตัวกับสติปัญญา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่น การปรับตัว สถิติปัญญา ของนักเรียนหญิง

ตัวแปร	ความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์	การปรับตัว	สถิติปัญญา
ความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์	1.000	-0.0929	-0.0434
การปรับตัว		1.000	-0.0007
สถิติปัญญา			1.000

จากตารางที่ 8 ผลปรากฏว่าในกลุ่มนักเรียนหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับการปรับตัวระหว่างความสอดคล้องของอัตมโนทัศน์ที่ประเมินด้วยตนเองและที่ประเมินโดยผู้อื่นกับสถิติปัญญา และระหว่างการปรับตัวกับสถิติปัญญา

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของอัตมโนทัศน์โดยมีการปรับตัวและสถิติปัญญาเป็นตัวแปรอิสระ

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การปรับตัว	1	4346.5	4346.5	13.1848 **
สถิติปัญญา	1	4.85	4.85	0.0147
ปฏิสัมพันธ์	1	38.26	38.26	0.1160
ความคลาดเคลื่อน	229	80071.61	349.65	
ผลรวม	232	84461.22		

** P < .01

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักเรียนที่มีการปรับตัวดีและไม่ดีนั้นมีอัตรานอ้ตมโน้ตศันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{1,229} = 6.63, P < .01$) นักเรียนที่มีการปรับตัวดีมีอัตรานอ้ตมโน้ตศันสูงกว่านักเรียนที่มีการปรับตัวไม่ดี

สำหรับนักเรียนที่มีสติปัญญาสูงและต่ำนั้นอัตรานอ้ตมโน้ตศันที่ไม่แตกต่างกัน

จากการทดสอบค่า F การปรับตัว และสติปัญญาไม่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แสดงว่า การปรับตัวที่ดีหรือไม่ดีและระดับสติปัญญาสูงหรือต่ำ ไม่ส่งผลกระทบต่ออัตรานอ้ตมโน้ตศันที่ประเมินด้วยตนเองเลย

ผลจากตารางที่ 9 ที่พบว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวดีและไม่ดีมีอัตรานอ้ตมโน้ตศันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั้น ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนอัตรานอ้ตมโน้ตศันที่ประเมินด้วยตนเอง ปรากฏดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนอัตรานอ้ตมโน้ตศันที่ประเมินด้วยตนเอง จำแนกตามระดับการปรับตัว

ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง	คะแนนอัตรานอ้ตมโน้ตศัน		
	N	\bar{X}	S.D.
การปรับตัวดี	121	135.64	16.134
การปรับตัวไม่ดี	112	127.00	17.254

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของความสอดคล้องของ
 อคติโน้ตที่ประเมินด้วยตนเองและที่ผู้อื่นประเมิน โดยมีการ
 ปรับตัว และสถิติปัญหาเป็นตัวแปรอิสระ

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การปรับตัว	1	71.5606	71.5606	0.4426
สถิติปัญหา	1	229.2997	229.2997	1.4183
ปฏิสัมพันธ์	1	52.167	52.167	0.3226
ความคลาดเคลื่อน	229	37020.808	161.6629	
รวม	232	37373.835		

จากตารางที่ 11 แสดงว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวดีและไม่ดี มีความสอดคล้องของ
 อคติโน้ตที่ประเมินด้วยตนเองและที่ผู้อื่นประเมินไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีสถิติปัญหาสูงและต่ำ มีความสอดคล้องของอคติโน้ตที่ประเมินด้วย
 ตนเองและที่ผู้อื่นประเมินไม่แตกต่างกัน

จากการทดสอบค่า F การปรับตัว และสถิติปัญหาไม่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
 แสดงว่า การปรับตัวดีหรือไม่ดี และระดับสถิติปัญหาสูงหรือต่ำ ไม่ส่งผลกระทบต่อความสอดคล้อง
 ของอคติโน้ตที่ประเมินด้วยตนเองและที่ผู้อื่นประเมิน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 การร้อยละของนักเรียนที่ประเมินตนเองสูงและต่ำกว่าที่เพื่อน
ประเมินแบ่งตามระดับการปรับตัว

ประเภท	กลุ่มนักเรียนที่ปรับตัวดี		กลุ่มนักเรียนที่ปรับตัวไม่ดี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนที่ประเมินตนเองสูงกว่าที่เพื่อนประเมิน	78	34%	55	24%
นักเรียนที่ประเมินตนเองต่ำกว่าที่เพื่อนประเมิน	42	19%	52	23%

จากตารางที่ 12 นักเรียนที่มีการปรับตัวดี มีแนวโน้มที่จะประเมินตนเองสูงกว่าที่เพื่อนประเมิน

ตารางที่ 13 การร้อยละของนักเรียนที่ประเมินตนเองสูงและต่ำกว่าที่เพื่อน
ประเมินแบ่งตามระดับสติปัญญา

ประเภท	กลุ่มนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูง		กลุ่มนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาค่ำ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนที่ประเมินตนเองสูงกว่าที่เพื่อนประเมิน	62	27.3%	71	31.2%
นักเรียนที่ประเมินตนเองต่ำกว่าที่เพื่อนประเมิน	57	25.1%	37	16.3%

จากตารางที่ 13 นักเรียนที่มีสติปัญญาค่ำ มีแนวโน้มที่จะประเมินตนเองสูงกว่าที่เพื่อนประเมิน